

*Ciril Zlobec***SEDEM NENAVADNIH DNI
ČISTO NAVADNEGA TEDNA****PONEDELJEK***(Radovednost)*

Nedolžno sam kot iz pleníc pozabe
se v jutro dramim, manem si oči;
kod da naravnost vame se dani,
nov dan postavlja predme nove vabe

za utrudljivo pot do konca dneva,
ki že opoldne znana se mi zdi:
na njej zdaj miljnih kamnov svojih dni
nič več ne štejem, jih le še odštevam.

Pa vendarle: pred mano je nov teden,
poln starih upov in pričakovanj,
da tokrat, kar se ni, se bo zgodilo.

Kot ôtrok v temen gozd se spuščam vanj,
pripravljen na streznitev in slepilo.
Bolj kot kdajkoli sem že radoveden.

TOREK*(Golobi)*

Prijazen zimski kič: sneg in tišina
v medvedje spanje prek ljubljanskih streh
sta si mehko postlala; v blag nasmeh
pogled me sili: speča domovina.

Moteča v tej idilični podobi
sta le na bližnji cerkvi črn križ
in divji kostanj sredi nizkih hiš:
sneg z njega že otresli so golobi.

Tu vse jeseni, zime in pomladi
s kostanja tiho vzletajo in nanj
se vračajo, tu z njega na dvorišče,

z dvorišča nanj svoj topli jug, nomadi,
premeščajo, nemirni od iskanj.
Vsak svoje zrno, vsak svoj smisel išče.

SREDA

(Sin)

Kot da počasi krade te tujina.
A še me kličeš in ob vsakem času,
s slušalko v roki sva si spet bližina,
ti spet ves v mojem, jaz ves v tvojem glasu.

Bolj kot ob stisku roke blag občutek
me greje v tej bližini iz daljave.
Je res, kar čutim? Je samo trenutek
slepila pred oazo sred puščave?

V celoto iz črepinj se spet sestavljam,
kot voda v jezero se stekam vase,
pokonci, stokrat ranjen, se postavljam.

Kar pravkar je bilo, je že spomin,
prek malodušja v meni trava rase.
Pokliči me še kdaj, moj daljni sin.

ČETRTEK

(Hčerka)

O, še sem vreden lastnega spomina:
pretežka je za tvoje krhke rame,
vrat ne zapiram ji, naj stopi vame,
naj bo poslej še tudi moja bolečina.

Doma te čakam kot vojak v zasedi,
kdaj bo karkoli te prineslo mimo,
da te pospremim skoz to ostro zimo,
potem pa pojdi spet po lastni sledi.

Poznam to bolečino bolečin,
to večno beganje od sebe k sebi,
kot voda v žleb zdaj vate se nataka,

po njenem dnu v obup nikar ne grebi,
morda že jutri bo le še spomin.
Luč v oknu ni ugasnila. Nate čaka.

PETEK

(Vremenska napoved)

Tih zajtrk, časopis z obvezno kavo,
moj slastni kapučino, žena parte
si ogleduje, jaz vremenske karte.
Spet na pogreb? Krepčilen skok v naravo?

V nižinah dež, povsod drugod sneženje.
Zaljubljen v sonce ostajam brez izbire,
neiznajdljiv za zakonske prepire,
lahko samo še udriham čez življenje.

V življenje in v večer molče strmiva,
drug drugemu uganka, mož in žena,
kot da v ta molk vsak svojo muko skriva.

A skozi noč se jutro že svetlika.
In radio spet poroča: *oslabljena*
vremenska fronta se počasi umika.

SOBOTA*(Žena)*

Poslušal sem politika, prebiram
modrosti filozofa, teologa...
Je res slovenska misel tako uboga?
se z njimi in sam s sabo spet prepiram.

Samo razlagamo se še, z vso vnemo,
sam sebe vsak prodaja za celoto,
drug drugemu očitamo slepoto,
otroci Babilona: vsi vse vémo.

A ta trenutek, ko sva čisto sama,
ko svojo moč zgubila je beseda,
ko tudi misel je odveč med nama,

ko želja pljuska že čez rob pogleda,
ko se telo v telo skoz molk preliva,
drug v drugem sva celota nedeljiva.

NEDELJA*(Bog in pesnik)*

Na sedmi dan (bila pa je sobota)
utrujen si privoščil si počitek,
jaz ne, rad delam, vse mi je v užitek,
vse, kar se pravkar mi po glavi mota.

Karkoli ti storiš, je božje delo,
pa vendar: ti si le svoj BODI! rekel
in v božji red se kaos je iztekkel,
iz nič se življenje je začelo.

Smehljaš se: k tebi dviga se hozana.
In v tem sva si kar blizu: samovšečnost
nad lastnim delom nama ni neznana.

Kar ti si dokončal, jaz spet začenjaj,
v podobnost s tabo se predrzno vzpenjam,
glej: v pesem vezem svojo kratko večnost.